

RENOVACIÓ

Donati de Ajuntament

FULLES POPULARS DE LA JOVENTUT NACIONALISTA

N.º 6

OLOT 20 DE FEBRER

1918

LES CONTRADICCIONS

Renovació? Revolució! digueren els carlins en un geste últim de caciquisme, més aquesta vegada ningú abaixà el cap mansament i tothom tingué un somriure maliciós a flor de llavis. Tothom mesurà la ficció i la ridícula i el seu orgue en unes rialletes que venien de la capital ho especificà pla bé. Ben clarament es veia; decididament tenien la raó, renovació equivalia a revolució.

Pro té, ara en la fragor de la lluita electoral, en la seva fulla convingueren en que també la volien ells la desitjada renovació i tothom tingué un segon somriure maliciós, escandalosament maliciós. I en efecte també hi havia raó; d'acusadors s'havien passat a propagadors, de condemnadors a condemnats, ells, els més sants a lo més ruï, a la revolució.

Com parlen ells de renovació? Els que's negaren a contribuir-hi llavors quant era precisa la seva actuació, quant mancava la seva cooperació a la pàtria, ara tornen volguent confondre la bona fé del poble, ¿qué entenen ells per Reno-

vació? Què enclou per ells aquesta paraula?

Parlen de caciquisme i no volen veure el seu. I tornen amb l'etern diputat de tothom, de tots els partits, el de les millores (d'aquella llisteta de millores) i parlen d'un jou, d'un dogal imaginari que'ls hi volem posar i amb el que volem junyir el districte...

La nostra actuació és ben manifesta, el nostre programa no pot ésser mes clar, no tenim necessitat d'anar amb concumitances de gent estranya, el nostre parer és conegut de tothom, els nostres ideals trobaràn ressó en tots els bons fills de la terra, en tots els catalans, en tots els qui no s'averkonyexin de dir-se nostres, d'apoiar al nostre candidat amb els qui sàpiguen sacsejar-se de sobre el favor i el ridiculisme i aquella por de perdre la minça pesada de la carn o el sarrionet semestral de carbó; que ja és finida la força aquella, l'absolutisme insòlit de quan eren tants; ara son els menys, la seva política és morta i ara la nostra neix i la nostra és clara, a la vista de tothom, de tots i per tots.

ANOMALIES

Qui parla en nom de la religió, deu fer-ho sincerament. Però els nostres carlins parlen en nom de la religió en profit exclusivament propi, i per això no'ls ve d'un pam en llençar calumnies

sense després restituir la fama, com seria llur obligació.

D'un diari carlí de Girona, és el citar amb falsetat textos íntegres d'en Cambó completa-